

EL QUE EM QUEDA PER FER

ANTONI OLIVÉ I TOMÀS

Fa uns quants mesos em van demanar que escrivís tot el que havia fet fins llavors en qualsevol àmbit de la vida. Es tractava d'un inventari que incloïa, a més de la formació acadèmica i la trajectòria professional —que és el que s'acostuma a posar en un currículum per buscar feina—, la trajectòria personal, cívica i política. Aquest darrer apartat el vaig deixar en blanc perquè mai no he tingut càrrecs institucionals ni de partit. I respecte a la trajectòria personal i cívica, només vaig poder posar les meves col·laboracions en mitjans de comunicació locals i el meu pas per algunes entitats culturals. Quan vaig acabar d'inventariar la meva vida fins llavors, em va quedar la sensació que no havia fet res que fos rellevant. Socialment rellevant. No seré recordat d'aquí a cent anys per haver liderat cap causa, per haver fundat cap institució o entitat... Afegint-hi les fites professionals, el meu pas per empreses com a directiu i per centres educatius com a professor haurà deixat una empremta efímera. En tot cas, i en l'àmbit acadèmic, potser seré recordat per alguns dels alumnes

que he tingut, però malauradament no pas per cap contribució a la ciència. El meu currículum acadèmic avui és escandalosament exigü, i costarà Déu i ajuda afegir-hi ratlles d'aquí a la jubilació. Comptat i debatut, em vaig sentir com l'autor que no ha escrit cap llibre, l'artista que no ha pintat cap quadre, el músic que no ha compost cap peça o l'arquitecte que no ha projectat cap edifici. Potser són coses de l'edat. De veure que el metro té uns vuitanta centímetres, que ja sóc més enllà del centímetre cinquanta i que, anant bé, em queden vint-i-cinc o trenta centímetres més.

No em vaig sumir en un estat de depressió, perquè els cinquanta anys et donen una perspectiva de les coses diferent de la que tens als trenta o als quaranta. El mateix exercici als quaranta hagués tingut un efecte més pernicios.

També em va ajudar a superar l'atzucac l'exposició «Pep Valls. Comunicació Gràfica 1984-2015», en què el dissenyador igualadí repassava els seus primers trenta anys de feina. Vaig resumir el missatge de l'exposició amb una piulada de

Twitter: «A mi també em passa que, quan miro el que he fet, veig el que em queda per fer». Per això parlo aquí dels primers trenta anys de feina d'en Pep Valls. Perquè després d'aquests primers trenta anys en vindran més. I perquè segurament els que vindran seran els millors.

La visita a l'exposició em va animar molt. Em vaig posar a pensar què havia de fer a partir d'ara, amb els vint-i-cinc o trenta centímetres que em queden. Triar una causa i implicar-m'hi a fons? Esbrinar si hi ha alguna entitat que calgui fundar i que pugui transcendir la meva humil persona? Dedicar tots els meus esforços a un camp del coneixement i fer aquesta contribució a la ciència amb la qual somnien tots els acadèmics? És clar que també puc triar fer coses per a mi mateix, sense rellevància social, com assolir un bon domini de l'anglès, pintar aquarel·les o tocar el violoncel.

Mentre donava voltes al destí que donaria als vint-i-cinc o trenta centímetres finals, vaig recordar la tornada d'una cançó d'Els Pets: «Hi ha tantes coses a fer i em queda tan poc temps

per fer-les...». Llavors, més que una depressió, em va agafar una mena d'estrès. Puc fer tantes coses, i em queda tan poc temps per fer-les, que no sé què fer ni per on començar.

I així estic encara i des de llavors.

ANTONI OLIVÉ I TOMÀS (Igualada, 1962) és doctor en direcció d'empreses per la UPC i professor de la IQS School of Management (Universitat Ramon Llull). Ha estat directiu de diverses empreses d'Igualada. És membre del consell de redacció de la *Revista d'Igualada* i col·laborador habitual del diari *Expansión* i del diari digital *AnoiaDiari*.

